

náležela žádné církvi, anebo, by církev, k níž náleží, nebyla zákonem uznána, nikterak ale nestačí případ, když tu církev zákonem uznaná jest, avšak není v ní ještě náboženské obce státem schválené. A to je nejsilnější vyvrácení stanoviska nižších stolic: kdyby měly pravdu, pak by v takovém případě osoby náležející církvi, nemající ještě žádné náboženské obce, byly vůbec z práva sňatku vyloučeny, neboť světský úřad by je oddati nemohl, protože tu není podmínky, by náležely k církvi zákonem neuznané, ježto jejich církev uznána je, ale kdyby je oddal duchovní správce této církve, byl by to sňatek neplatný, ježto tu není náboženské obce. A tak by tomu bylo také, i kdyby třeba nějaká obec tu již byla, ale oni by nebyli do ní příslušni, tak aby je jejich správce oddati mohl. Zřejmo, že mínění, že sňatek ten je neplatný, musí býti zavrženo, protože vede k nemožnému výsledku. Ovšem nyní v Čsl. republice zákon v obč. sml. manž. čís. 320/19 umožnil i takovým osobám sňatek civilní, učiniv ho úplně volným, kdežto do té doby byl jen opatřením nouzovým, avšak zákon I., o nějž se napadený zde názor opírá, musí býti vykládán podle doby svého vzniku, za které zákon III. už existoval, a nikoli podle stavu našeho zákonodárství nynějšího, když toto na něm samém docela ničeho ani přímo, ani nepřímo nezměnilo. K podobnému výsledku došlo by se i podle zákona ze dne 25. května 1868, čís. 47 ř. zák., ale to již rozbíratí netřeba, stačí zákon hořejší IV. Byla-li by však jiná pochybnost ještě, jest tu předpis §u 99 obč. zák., že domněnka jest vždy pro platnost manželství. Předpis ovšem platí přímo jen v příčině důkazu, není ale závady užití ho v duchu zákona, jenž přeje bezesporně zachování manželství, obdobně i na případ, že stav právní je pochybným, neboť i pak dlužno ve smyslu zákonodárcově rozhodnutí se spíše pro platnost než pro neplatnost manželství. Když tedy čsl. církev jest uznána již od 15. září 1920 a sňatek celebrován dne 5. února 1922, je v tomto ohledu vše v pořádku. Nicméně daný případ nelze řešiti posud pro překážku jinou. Byl sice zrušen § 94 obč. zák. §em 25 zák. o obč. sml. manž., avšak nahrazen byl §em 28 tohoto zákona a i dle tohoto jest důvod neplatnosti manželství vytčený v §u 8 pokud se týče v §u 12 (3) téhož zákona, t. j. uzavření jeho před nepříslušným úřadem, neb duchovním správcem, důvodem veřejno-právním, jež vyšetřiti dlužno z úřední povinnosti, takže předpis §u 12 řízení ve věcech manželských, že vyšetřování má se omeziti jen na uplatněné důvody neplatnosti, zde místa nemá. Avšak, zda farář R. byl příslušný, není ze spisů zřejmo. Co udal svědek biskup Dr. F., je jen potvrzení právního stavu, jehož posouzení náleží soudu na základě zjištěných skutečností. Bylo by tedy vyšetřiti a zjistiti, kdy a kterým aktem církevním byl farář R. ustanoven a v jaké vlastnosti, a zda pro nějaký obvod a pro který, a pak teprv bude lze posouditi, byl-li dle shora citovaných předpisů příslušným.

Čís. 5362.

Schválila-li valná hromada společenstva postup členů představenstva, nemůže se společenstvo napotom na nich domáhati náhrady škody.

(Rozh. ze dne 13. října 1925, Rv I 1040/25.)

Žalující družstvo domáhalo se na žalovaných, bývalém svém před-
sedovi, místopředsedovi, pokladníku a předsedovi dozorčí rady zapla-
cení 50.000 Kč, tvrdíc, že mu žalovaní poukázavše zálohy Václavu
D-ovi, aniž tento předložil účty, a jednajíce takto proti výslovnému znění
smlouvy, svým hrubým zaviněním a neopatrností způsobili škodu
50.000 Kč, ježto Václav D. žalujícímu družstvu materiálu a práce, od-
povídající záloze, nedodal. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h
t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odvolací soud zjistil, že výplata sporné částky je zařaděna do účetní
závěrky za rok 1919 v pokladničním účtu vydání, že závěrka ta byla
nejprve ve schůzi dozorčí rady žalujícího družstva dne 29. února 1920
prozkoumána, pak ve společné schůzi dozorčí rady s představenstvem
družstva dne 7. března 1920 probrána a konečně se octla na pořadí
valné hromady ze dne 21. března 1920, při které účetní zpráva a zá-
věrka byly schváleny a představenstvo, jakož i pokladní byli z odpo-
vědnosti propuštěni. Podle čl. 20, první odstavec stanov žalujícího druž-
stva má valná hromada dohlížeti na celou správu, zvláště však na čin-
nost dozorčí rady. Bylo tudíž na ní, by se s postupem svých — nyní
žalovaných — činitelů obeznámila, jeho správnost přezkoumala a podle
výsledku toho zařídila, co v zájmu společenstva uznala za nutné. Jest-
liže tak neučinila a přece podle čl. 20 druhý odstavec stanov udělila
konečné schválení (absolutorium), jde to na její vrub, zejména, když
ani netvrdí, že žalovaní k jejímu případnému omylu o pravém stavu věci
dali podnět nebo její omyl je z okolností musil napadnouti neb ještě
zavčas byl vysvětlen (§ 871 obč. zák.). Právem proto shledal odvo-
lací soud v usnesení valné hromady schválení postupu, který žalovaní
při výplatě 50.000 Kč zachovali, a neposoudil věc mylně (§ 503 čís. 4
c. ř. s.), když praví, že žalovaní dále za své tehdejší jednání nejsou
odpovědní, třebaže poukazy vydali jako zálohu, než Václav D. před-
ložil schválené účty.

Čís. 5363.

Diferenční obchody.

**V tom, že komitent složil sice krytí, provozoval však obchody da-
leko je převyšující, nežádal vydání koupenných papírů, nečinil výtek proti
depotním výpisům a kontokorentům a nežádal závěrečných listů o pro-
vedení příkazu, jest po případě spatřovatí diferenční obchody.**

(Rozh. ze dne 13. října 1925, Rv I 1187/25.)

Žalující banka domáhala se na žalované manželce bankovního úřed-
níka zaplacení zůstatku 19.700 Kč na kontě všeobecném a 43.777 Kč
na kontě úvěrovém, jenž zůstal ve prospěch žalobkyně z jejího obchod-
ního spojení se žalovanou. Žalovaná namítala, že obchody mezi žalo-
vanou a žalobkyní, z nichž vzešla zažalovaná pohledávka, byly obchody